

Låt gå för utredning
— men på villkor!

Rätt att taga ansvar.

Arkitekt
Ingeborg Wærn Bugge:
Kring ett nutida hushåll-
ningsproblem.

Den akademiska olusten
av fil. stud. Kurt Fröderström.

Vad har hänt?

I FRANKRIKE ARBETAS FEBERAK-
TIGT på utredandet av den stora
Stavisky-skandalen, som sträcker sig högre
och högre upp i samhället. Storsvindlarna
på mystiskt sätt tillrättakoma, möj-
ligen förläskade checkbok, lämna lika
sensationala och skandalösa avslöjanden
som sin tid Kreugers bekanta dagbok.

MOT SKANDALERNAS MORKA
BÅKGRUND avtecknar sig litet
varnans världen runt demokratins Mene
Teke! — *Bliv hedertlig eller du är dömd!*

MANCHUKOVS KEJSARE KRÖN-
TES den första mars, efter tre-
senårig ritual, men klädd i fältdräkt och
sporrer och med bombplan kryssande över
kröningsplatsen.

ETT AR HAR GATT, sedan Roosevelt
utrustades med diktatoriskt makt.
Resultatet av hans regering framlägges
av härvarande amerikanska ministern i
tjugofem punkter. Vi framhålla av dem
följande: Bänkavseende har snerats, för-
budet avskaffats, kollektiva överenskom-
melser införts i industri, jordbruket re-
organiserats, fyra miljoner människor gi-
vits sysselsättning vid reservarbete, Ryssland
erkänts och folket åter givits
förtroende till statsmaktens daglighet.

ROOSEVELTS sist framlagda förslag
går ut på minskad arbetstid och tio
procent ökad lön, ett förslag som stöter
på starkt motstånd inom industri.

Upphovsrätten

Ett kvinnokrav

— som vunnit beaktande.

Vid riksdagsbehandlingen på sin tid
av förslaget till den s. k. preven-
tivan var det två grupper likare, som
— tyvärr förgäves — sökte påverka lag-
utskottet att icke antaga denna lag, som
föga kan att motsvara sitt syfte, men
som skulle få desto skadigare följder.
Den ena lägrgruppen var konsälskarna.
De förstod att här restes ett hinder mot
den personliga profylaxen, d. v. s. möj-
ligheten att på det ena eller andra sättet
förekomma, att smittomössa könssjuk-
domar ådrogos vid könsungång. Denna
linje fullföljdes senast i Medicinalstyrel-
sens nyligen till justitieministern överläm-
nade skrivelse. Den andra gruppen li-
kare, som protesterade, utgjordes av nå-
gra gynkeologer. Ty det var lika tyd-
ligt att lagens mening framförallt gick
ut på att hindra kunnskap om antikon-
ceptionella medel och metoder, nödvän-
diga för den födelsekontroll, som en
växande fordran på förbättrad mödrä-
och barnavård gjorde ofrånkomlig.

I överensstämmelse med denna syn-
punkt togo åtskilliga kvinnosammanslut-
ningar upp kravet på preventivlagens slo-

Icke skyldig!

Jury frikänner Tidskrift för Sexuell Upplysning.

Efter sju och en halv timmes över-
läggning har juryn i tryckfrihetsmät
mot Tidskrift för Sexuell Upplysning
förklarat de åtalade uppsatserna icke va-
ra tukt- och sedlighetsärande. Man för-
står att diskussionen varit ingående och
att åsikt stätt emot åsikt. — Tidskriftens
sexuella upplysning skulle visserligen —
detta vare sagt ännu en gång — i vissa
detaljer kunna meddelas på ett annat
sätt, men man hälsar dock den frikän-
nande domen med ren och oblandad
glädje.

Det allvarliga uppsätt hos tidskriftens
tillskyndare torde ingen längre sätta ifrå-
ga. De åtalade artiklarnas vederhäftig-
het i och för sig är oemotsagd. Den fri-
kännande domen är därför starkt moti-
verad. En föllande dom skulle ur många
synpunkter ha varit beklaglig men fram-
förallt därigenom, att den för överskåd-
lig framtid hade konstruerat fram en
skillnad mellan en borgerlig och en so-
cialistisk sexualmoral, en konstruktion,
som skulle förtryckt den sexuella upp-
lysning, som samhället i sin helhet har
önskat och omvittnat behov av.

Ty det här ingalunda fattats ansatser
att bedöma den sexuella upplysningen
efter politiska linjer. Sexuell Upplysnings-
initiativtagare synas själva vilja förfäta
denna ståndpunkt och se borgerlig efter-
blivenhet eller kapitalistiska tjvknep
bakom varje kritik. Deras vedersakare å

andra sidan ha icke underlåtit att stämpla
deras upplysningsverksamhet som en-
faldig eller samhällsupplösande bolsjevism.

Men här finns ingen skillnad mellan
borgerlig och socialistisk livsyn, utan
striden står mellan gammal och ny sexual-
pedagogik. Man möter lika ofta hos so-
cialisterna som hos s. k. borgerliga ett re-
aktionssätt emot de sexuella impulserna och
företelserna, som bottnar i gängna tiders
åskådningssätt och kunskaper. Liksom
man finner en på allvarlig och ansvars-
medvetna män, är berättigad. En serie
av förbrytelser, av bedrägerier, underler,
mutor och — som kronan på verket —
två mystiska dödsfall, av vilka det ena bör
till de mest gemena och fruktansvärda
lönmord som kriminalhistorien känner,
allt detta har kommit i dagen. Och den
stora allmänheten vet, att det bara be-
rodd på en tillfällighet att dessa hän-
delser drogos fram ur mörkret och att
ännu mer skuld, oättrilig och brott
äro höjda i dunkel.

I ett av de mest kritiska ögonblick som
Frankrike under de senaste femtio åren
upplevat, har man nu ropat på president
Doumergues hjälp. Den sjuåttioåriga
mannen har efterkommit S. O. S.-signalen,
men utan hänförelse och optimism. Den

Anna Sörensen:

"En märklig världsväckelse".

När en rörelse, som stilla går fram
genom sin inre makt, samlar stora
skor av människor i alla världsdelar,
så måste den motsvara något av tidens
djupaste längtan. Detta är fallet med Ox-
fordgruppsrörelsen. Dess historia kan be-
rättas i få ord. En ung amerikansk präst,
Frank Buchman, hade, fylld av inre otill-
fredsställelse, för ungefär 25 år sedan
kommit till England för att delta i ett
stort religiöst möte. En dag hade han
räkat komma till en liten kyrka, där ett
par tiotal människor voro samlade till
ett möte. En enkel allmogekvinnna ledde
mötet och höll ett litet anförande. Hen-
nes namn och ämnet för hennes föredrag
minns ingen nu. Men då hon talade om
korset, såg den unge amerikanske prästen
för sin inre syn den korsfäste och
gick från mötet som en ny människa. Han
delade med sig åt andra, vad han för-
värvat. Det var ingen ny lära han för-
kunnade, och han delade ingen sekt. Men
han hjälpte genom samtal människor med
människa den ene efter den andre till av-
görelse för Kristus. Nu är rörelsen
spridd i Europa, Indien, Kina, Sydameri-
ka, Sydafrika, Australien, Förenade stater-
na och Kanada. Alldeles särskilt har den
vänt sig till studerande ungdom, som rö-
relsens ledare anser vara de religiöst
mest nödställda i vår tid.

P. Leroux:

Spänningen i Frankrike.

Det förefaller som om uttandet betyd-
ligt underskattade betydelsen av
affären Stavisky — denna skandal, som
inte längre enbart är en affär Stavisky
utan en blodigt allvarig kris för parla-
mentarismen i dess nuvarande form. Det
är sant — Frankrike har under de sista
åren upplevat en hel rad skandaler, där
de små sparrarna blivit skinnade och be-
dragna. Det har förekommit polis- och
domstolskandaler, som aldrig blivit rik-
tigt utredda — affären Daudet, Almazoff,
Blanc — och där institutioner som varit
avsedda till medborgarnas skydd, kom-
prometterats på det mest betäckliga sätt.
Men affären Stavisky är något mera. Här
gäller det inte bara bedrägerier, som be-
gåtts under myndigheternas mer eller
mindre välvilliga ögon. Beteckningen
"mafia", som präglats, icke som man
skulle kunna tro, av några revolverjour-
nalister, utan av allvarliga och ansvars-
medvetna män, är berättigad. En serie
av förbrytelser, av bedrägerier, underler,
mutor och — som kronan på verket —
två mystiska dödsfall, av vilka det ena bör
till de mest gemena och fruktansvärda
lönmord som kriminalhistorien känner,
allt detta har kommit i dagen. Och den
stora allmänheten vet, att det bara be-
rodd på en tillfällighet att dessa hän-
delser drogos fram ur mörkret och att
ännu mer skuld, oättrilig och brott
äro höjda i dunkel.

I ett av de mest kritiska ögonblick som
Frankrike under de senaste femtio åren
upplevat, har man nu ropat på president
Doumergues hjälp. Den sjuåttioåriga
mannen har efterkommit S. O. S.-signalen,
men utan hänförelse och optimism. Den

dag när han, tilljubad av tusenden, för
genom gatorna, som ännu buro spår av
de sista striderna, kunde man känna sig
frestad att hoppas, att denne snövit,
kloke, försiktige sjuftiodotrig skulle förmå
lugnet och förtroendet att återvända.

Men Doumergue själv var av en an-
nan mening. — »Jag kan inte göra några
underverks, var en av de första satsner
han uttalade inför offentligheten. Och
ett under hade det varit, och där till ett
färdigt under, om hans återkomst genast
hade medfört att orons vägor ebbat ut
och den jämvikt återvänt, med vilken ge-
nomsnittsfransmannen i allmänhet betrak-
tar de politiska händelserna i landet.

En av de veckotidningar, av vilkas
spetsiga, ofta giftiga stickord man kan
få lära sig betydligt mycket mera än av
de stora dagliga tidningarnas mer eller
mindre tillrättalagda referat, sade sama-
ma dag som presidenten Doumergue
hållit baka: »Man har strött blommar för
presidentens fötter — och han förtjänar
den. Men blomsterregnet kan icke dölja
den fruktansvärda stanken från kadavret,
som tyvärr äro tvungna att luta oss
över...» Det vore felaktigt att här upp-
fatta ordet kadaver, i dess primitiva be-
tydelse och endast tänka på Stavisky's dö-
da kropp. Kanske är den döde, som nu
skall begravas under blommar, ingen
mindre än den parlamentariska friheten.
Kanske är det också sant vad pessimis-
terna säga — att det gäller demokratin.

Uttandet tycks nu tro, att upphetsin-
gen i Frankrike har lagt sig eller split-
trats sönder genom nya händelser. Detta
antagande är fullständigt felaktigt. Vis-
serligen (Forts. å sid. 4.)

erfarenheter, dels genom syndabekännelse
inför en person eller inför den grupp,
som man slutit sig till för inbördes stöd,
dels genom att avge vittnesbörd om sin
omvändelse. Naturligtvis har sådant be-
aktande och vittnande sina risker. Rö-
relsen betonar emellertid, att det egent-
liga skriftermålet bör ske mellan fyra
ögon. Gruppledningen försöker också
sovra, när det gäller bekännelser inför
gruppen. Att en människa i andlig nöd
kan få hjälp genom att anförro sig åt
en vän, som hon har förtroende för, tor-
de icke behöva framhåvas. Jag tror, att
icke minst vi svenskar behöva erinras om
betydelsen av och plikten till öppenhet
angående våra styrbarhets erfarenheter,
för att vi skola kunna bilja andra till
hjälp. En viss sådan öppenhet, gärna
knapp, ja kär, har i sig något av själ-
sens generositet, av vilighet att friskostigt
ge av sin tid och sina inre gåvor till an-
dras hjälp. Allt för många människor
gå med tvångsång, och själarnas isole-
ring är en alltför stor nöd, för att man
skall ha rätt till att i självisk förtroende
gå med sitt inre tillknäppt. Med större
vilighet till »sharring» följer förvisso också
större lyhörhet för andras ifråe nöd.
Den som har öron att höra förmöner,
hur föden ropar efter tröstare. Det kan
(Forts. å sid. 4.)

Spänningen i Frankrike.

(Forts. fr. sid. 1).
överleden råder inte längre den oerhörd
serietende atmosfären, nervositeten, som
vid första bästa exploderande autonobri-
ger genast tänkte på skottlossning och
revolution. Men oro och förbitning, av-
sky och vrede behånds annas den all-
männa stämningen, och mordet på do-
maren Prince har ytterligare fördjupa-
det och gjort den mera brännande. Det
är inte bara ett visst parti, ett visst skikt
en viss befolkningsgrupp, som ropar sitt
Naa kan det vara nog — den här gån-
gen är det alltför högt. Och där ligger
tragedien och färan i det nuvarande till-
ståndet.

Man föreställer sig blott: I ett land, där
humanitet, civilisation, personlig frihet
nått en så hög utveckling som i Frank-
rike, där en genom årtalade bevis för
förfärd, vindlande funnen hjälpskuten —
och genast delar den allmänna opinionen
upp sig i två läger — de som tro på själv-
mord och de som tro på ett under my-
digheternas beskydd utförd mord — och
den senare äsktan här delat tillräckligt
anhången. Ännu värre: Några min-
der senare hittar man en domare, en av
de få som kände till hela sanningen i Sta-
vskystyriheten — mordet. Även de
tro man sig i två läger — men den här
gången skilja de sig endast efter sym-
punkterna: Är det kriminalpolisen eller
den politiska polismakten, som begär
mordet?

Låt mig nämna några karakteristiska
exempel: Det finns ett konditor i Paris,
som åtnjuter en oerhörd popularitet. Det
är varken bättre eller sämre än vilket
konditori som helst i Paris, men över dör-
ren hänger en väldig skylt: *Depotéris
serenas lége.*

Ett Förbund för hedriga människor
har bildats, vars föreningsstecken är en
metallknapp, med ett överkastat par-
lament i mitten. Runtomkring så följande
ord: Jag är inte depotérisad...
Före kunde det åstadkomna underverk,
om en herre på gatan vid något gatuepp-
sopp väsnade det trikolourfärgade märket,
som kännetecknar en folkvald representant.
Nu skulle han med detta endast
åstadkomma ett större slagmål, oavsett
i vilken slädsled han befunde sig och
skulle själv helt säkert kunna råda sig
fria en mer eller mindre oödseligen lycks-
rätskipning endast genom att lå till flykten.

Det förakt med vilket befolkningen be-
traktar de nytillställda parlamentariska un-
dersökningskommissionerna, visar sig bl. a.
därigenom, att ett antal privata under-
sökningssamfund har bildats, för att
utreda var skulden ligger till blodbadet
den 6 februari. För några dagar sedan
offentlighetsgjordes utdrag ur dessa proto-
koll. Där fick man bl. a. veta, att duns-
statistis är förutvarande Frontpartiet,
som på långt håll kunde kännas igen så-
som varande Frontpartiet, genom sina
fanor och sina dekorationer, hade blivit
misshandlade av polisen på det grym-
maste sätt. Här planmässigt denna miss-
handlade genomföras därigenom att
sitt fanbärarna blivit slagna och sårade
och att det i fyra olika fall förekommit
att fanorna rivits sönder. I två fall ka-
rades fanorna i Seine.

De franska frontklämparnas ansende
och politiska inflytande äro enorma och de
bör relaterade händelserna ha bidragit till
att sammansvurna annars olikänkade
grupper.
Med alla medel försöker president
Daumergue att forma de politiska par-
tisterna att sluta ett vapenstillstånd på sex
månader. Man kan hoppas att det måtte
lyckas honom. Men man må inte låta sig
frestas att tro, att dessa sex månader
skulle kunna åstadkomma lugn och mild-
rade förhållanden. En hel rad av de mest
oförutsebara spörsnål väntar på sin lös-
ning. Och det är omöjligt att säga, om
dena skall kunna åstadkommas utan or-
oligheter och våldsamheter

P. Leroux.

Studenter som folkbildare.

I anslutning till artikeln om den aka-
demiska dultens i detta nummer har
Tidevarvet vänt sig till fil. stud. *Brief-
Enhörning* för att få några upplysningar om
den bildningsverksamhet, som bedrivs av
Humanistiska Föreningen vid Stockholms
Högskola. Fröken Enhörning verkar själv
såsom kursledare vid Humanistiska Före-
ningens kursverksamhet. Verksamheten,
som startades i oktober förra året på in-
itiativ av okt. Sven Björklund, har en-
ligt fröken Enhörning rönt en storartad
anslutning både bland arbetare och stu-
denter. För närvarande är omkring 60
studenter samsystemats som kursledare och
föreläsare. Andra upp till 500 elever del-
tar i undervisningen, och tillförtningen
har varit så stor, att man av brist på
ressurser har måst bortvisa en stor mängd
lärare. Eleverna är i allmänhet i
åldern 25 till 30 år men även äldre och
yngre föreläsare.

Undervisningen är ordnad dels i
form av kurser, dels i form av föreläs-
ningar. Kurserna är organiserade som
studierikter i engelska, tyska, romanska
språk, latin, matematik, nationalekonomi,
dansk-norska och svensk grammatik.
Kurserna i romanska språk innefattar
franska på alla stadier, spanska och ita-
lianska på nybörjarskolan, latin på sam-
ma stadium. Nybörjarkursen i svensk
grammatik är avsedd att ge grundläggande
kunskaper för studiet av främmande
språk. I anslutning till denna kurs get-
man även kunskaper i olika slags skrifts-
språk och sluttar, klagor, skilnadet

mellan litterärt språk och affärsspråk
o. s. v. Föreläsningarna omfattar littera-
turhistoria, historia och praktisk juridik.
På undervisningen i litteraturhistoria har
man lagt en synpunkt, som i viss mån är
betydande för hela läroplanen, man ger
en slutande orientering i litteraturen efter
världserikhet, därvid följande planen som-
merat samhälle i modern litteratur. Före-
läsningarna i historia avse att ge en översikt
över Europas politiska historia efter
världserikhet. Den praktiska juridiken
innehåller en serie föreläsningar, var man
ger upplysningar i deklarations- och fam-
iljösaker.

De undervisande studenterna rö till
största delen hustrumän, men en del na-
turetare och jurister deltaga även för
matematiska resp. den praktiska juridi-
ken. Studenterna deltaga är natu-
rligtvis helt frivilligt, i allmänhet kunna de
dock påräkna någon mindre gratifikation
som erkänsla för sitt arbete. Humanistiska
föreningens kursverksamhet åtnjuter ett
visst understöd från Kronprinsessan
Louises hjälpfond.

Fröken Enhörning slutar med att om-
tala att det är strjif för närmare kontakt
mellan arbetare och studenter genom då
och då återkommande anmälda kam-
panjer. Han kan inte nog prisa det goda
förhållandet mellan studenter och
arbetare i arbetet och hos framträdare, att
man hoppas mycket för framtiden, inte
minst genom den rekordartade anslutning-
en.

En märklig världsväckelse.

(Forts. fr. sid. 1).
till och med vara en uppgift för den, som
icke äger mycket positivt att ge, att stiga
med ibland vinlet på torgen med sin sorg-
stök för de tyvta, som lida,
tiga och lida blott.

Gruppriktens kräver emellertid icke
blott bekännelse av synden utan också
gottgörelse. Den fördrar, att man gör
upp sina mellanhanden med andra män-
niskor och detta icke blott med ord utan
i gärning.
Just därför att Osfordriktens in-
nebr sig med mindre än att förva människor
fram till full afgörelse och dängern till
säger över synden, går den fram med
den mest övertygande bevisning: förvån-
dande liv. Den vill vara icke blott en väcke-
lse till omvändelse utan en väckelse till
helgelse. Orsaken till dess framgång har
Nathan Söderblom uttryckt i följande ord:
»Ett förvånande liv är valtagare än massor
av predikningar».

Anna Sörensen.
Norborg, Sverre. En märklig världs-
väckelse. (Ovord-Gruppriktens) Inl.
och övers. av Hans Cnattingius. 60 s.
Pris kr. 1.25. Sthlm 1933.

Från samma förlag, på vilket den ovannäm-
nade skriften utkommit. De ungas För-
lag, har startats en tidning »Kristen Ungdom»,
som vill utgöra ett samlings-
och kamporgan för Sveriges, eventuellt Nord-
ens, kristna ungdom. Den vill icke synda
med kyrkopolitik utan ägna sig åt upp-
lysning, apologetik, hbtidningsangägen-
heter och uppbyggelse och sålunda sblt
ett forum, där kristen ungdom och de
vänner samt ungdomsledare från alla religiösa
samlad fritt kunna mötas och av-
handla sina största gemensamma ange-
lägenheter.

I riksdagsreferat och tidningsartiklar finner
ord och uttryck, vilkas innebörd har
eller hos tyvare inte är fullt på det klara
med, kan användas Rikets Finanser som
en förtäfflig, lätthanterlig handbok, bl. a.
tack vare det utförliga sakregisteret. Med
hjälpa av detta finner man bl. ex. genast
ett uttalande över 25 staldiga utlåningsom-
råden eller några rader till förklaring av
vad som menas med ett »reservationsan-
slag i riksdagen».

För vilken i boken den lyckliga förmå-
gan att kunna avhålla sig från ofrukthet
politik och kritik av sådana bestämda
ekonomiska förhållanden, som icke stå
i rubba inom en överstiglig tid. Han ac-
cepterar dem som faktat och försöker göra
det bästa av dem. Den mest träffande
karakteristiken över boken i detta hänse-
nde har han själv formulerat på dessa
sista två rader: »dessa uppgift är att be-
skiva och förklara, inte att kritisera eller
försvära».

Nils Simonson.

"Rikets finanser".

En ny hörnsten i "K. F:s samhällsekonomiska bibliotek".

Vem skulle inte vilja veta lite mera
om rikets finanser om man har
kunde vara säkra på att få det senaste
i välskändade och lättomfatt för-
brett kryddat med lite pikant sås och
några extra smaksättningar här och där?
Detta är precis vad man kan få genom
den i dagarna utkomna boken av prof.
O. Westin Silverstele, och hela när-
ningen kostar där inte mera än 3 rik-
daler (vilket den årligen är värd). Den
är så långt från någon torr, med siffror
och tabeller fullskadd redogörelse för
rikets finanser, som den i stället är en
översäktande lättfatt och överraskande
intressant ekonomisk roman. I 110 avdel-
ningar behandlas ett allmänna finans-
för, statens, städernas, landskommun-
ernas, och alla framgåda från synpunkten
av den enskilda människans, samhälls-
medlemmens, intresse för och intresse
i desamma. Romanen, eller kanske rättare
fördraget, föredrar sig ofta till en histo-
risk berättelse om upkomsten av de nu-
varande förhållandena, och icke minst

därvid får förf. tillfälle att komma
med glöjliga jämförelser och paradoxer. I
1700-talet fick man här i landet betala
söverlödsavgift för nojet att hålla sig
med kläpnge eller att bara teckna på sig.
—Hälberget i de lappländska järn-
motmålen sviker som byggnadsgrund-
men spritn visade på saken. —»Hur man än
vänder och vrider på saken (det handlar
här om statsinkomsterna på stimulanter,
rec. aum.) ter det sig föga sympatiskt,
att statsbehållningen skall vara berö-
vad av att medborgarna konsumera så
dått, som den är rättigt för dem.»
Sådana humanistiska vändningar som de
förstämnda och sådana tankeväckande
sanningar som den sistnämnda kan nog
var och en förstå, att boken icke är
någonting för nationalekonomer. Kapitlet om
skatteutrycket bör bl. a. kunna påräkna ett
vidsträckt intresse i dessa dagar.

Men även den långt mindre skara, som
på följtens vägnar eller av eget speciellt
intresse börja följa den så att säga po-
litiska ekonomien i våra dagar och därvid

För 4 kronor

erhåller Ni
TIDEVARVET
till drets slut om prenumeration
sker direkt till Tidevarvets exp.
Triedwägränd 2^{III}, Stockholm,
före den 15 mars.

Postgironummer 1544.

Annonsörernas spalt.

Ett arkitektkontor på Nybrogatan.

Sex trappor upp vid Nybrogatan 46, i
ett stort vindrum med ljusgråna
väggar, ha de båda arkitekterna Inge-
borg Wærn Bagge och Kjerstin Öster-
gren-Ljungman sitt arkitektkontor. Det
har utsikt över en takterrass och ett stort
avsnitt av Stockholmsstad och är för-
övrigt så ändamålsenligt och personligt in-
rett, som man just värd föreställa sig att
en sådant tecknings lokalt som ett levigt
arkitektkontor måste vara. Utom de sju-
ra ribborden finns det andra vackra och
praktiska möbler, till största delen hop-
samlade från de senaste årens utställning-
ar, konstruktivt fastlagda svar på bord-
et, och tillkoppar av genomskinligt glas.
Efter vad vi vet, är detta första unga
arkitekter de hittills enda kvinnliga i Sve-
rige, som startat egen byrå. Vi ha där-
för att få höra något om vilka erfaren-
heter som man möta en kvinnlig utövare
av detta viktiga och i det moderna sam-
hällsbyggnad så aktuella yrket.

— I allmänhet är det så, svåra arkitek-
ter, som ofta tycker det är allmänt
känsligt att vara kvinna. Å så bra, säger de,
att det är verkligen ett yrke, där det be-
hovs kvinnor. En man vet ju inte hur
man skall lärata ett hem. — Det finns
de två män som gör, framhåller ar-
kitekt Wærn Bagge. Men alldeles oavsett
de individuella förhållningarna för-
sker vi det tydligt att allmänheten, alla
sina deklarationer till trots, i alla fall gör
de till de manliga arkitekterna, när den vill
ha något byggt.

Att vara kvinna i detta yrke är i varje
fall inte det lättaste. Ett litet exempel:
En av de båda arkitekterna skulle med
vissa utgifter en plats vid ett arkitek-
konferens, men fick i det svåraste ögonblicket
svår från chelen att platsen redan var
fyllt. Som motivering för denna sin
undantagligt anförde han till en tredje per-
son, att man ju inte kunde ha framträd-
mer på konferens. För det första måste
det då till en annan plats, där visser-
ligen fanns lite resten maskinskrivare-
men, men de behövde man inte lå någon
hänyn till. Men en dom var det där-
omot en hel annan sak. För övrigt
kunde en bli hända ett också kvinnliga
arkitekter skulle sig i yrket, en sak
som han inte hade någon aning om
att göra. Det gick inte, mannen sagt
— och då kunde de ju säga i graderna
och komma upp i riktiga goda inkomster.
Och det är ändå inte meningen!

Trots denna inställning från det manliga
samhället — och de kommer från
olika variationer — ha de två kamra-
terna privat sina träffar på olika kon-
figurer. För närvarande arbetar de med
ett par för modöar och spåda bara. Fems
minuter, som skall uppläsas på Kungshol-
mens och demonstrationer, i modern brenn-
ning, som på begäran av olika samman-
ställningar och institutioner, visser kon-
struktiva kvinnoprojekt, luftsluttningar och folk-
höskolor, jordbrukarskolornas förbund
etc. Kommit till stånd på olika platser i
landet.

Och så ha de på sitt i gång med den
intressanta sköckstredningen, som arkitekt
Wærn Bagge berättar närmare om på an-
nan plats i veckans nummer.

Es.

TIDSKRIFTEN
QUO VADIS?
MOTTO:
Individens problem — världens problem
En dæres dilemma.
Låt oss slänga förmuffet.
En grundlig kärlekskur.
Mänskokplantan i drivbank.
Indisk gymnastik
med illustrationer.
Helar kr. 5.— Postgiro 2681.
Ochöngatan 7, Stockholm.
Lösenummer 85 öre genom Presbyrin
i alla tidningsaffärer.

TIDEVARVET
Triedwägränd 2, 3 tr., Stockholm.
REDAKTION:
Telefon 20 48 42. Mottagningstid
10-12.
EXPEDITION:
Telefon 20 48 42.
Konstg. Id. 10-12 f. m. 1-4
m. Postgiro
PRENUMERATIONSSTÄLLET:
För helår kr. 6.— halvår kr. 3.25,
kvartal kr. 1.75. Lösnummer 15 öre.
ANNONSPRIS:
1 text 25 öre per millimeter.
Stockholm 1934
Zetzeländ & Thelander Boktryckeri A.-B.